

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Severočeské vodovody a kanalizace, a. s.**, se sídlem Přítkovská 1689, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, č. j. 10 A 237/2010 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 30. 9. 2013, č. j. 10 A 237/2010 – 34, zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „stěžovatel“) ze dne 2. 8. 2010, sp. zn. 810B/530/10 33363/ENV/10, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem ze dne 14. 6. 2004, č. j. 4/OV/4544/04/Srov., jímž byla účastníku řízení stanovena záloha pro rok 2004 v souhrnné výši 3.254.600 Kč na poplatek za odběr podzemních vod.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být soudem meritorně projednána.

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle obsahu soudního spisu byl napadený rozsudek stěžovateli doručován do datové schránky stěžovatele a k jeho dodání došlo dne 24. 10. 2013 v 13:19:11 hod. Tento den je rovněž dnem doručení rozsudku, neboť platí, že je-li příjemcem datové zprávy orgán veřejné moci

vystupující v postavení orgánu veřejné moci, byla datová zpráva doručena okamžikem jejího dodání. Dnem, který v daném případě určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, byl čtvrtek 24. 10. 2013 a posledním dnem lhůty tak byl čtvrtek 7. 11. 2013.

Kasační stížnost podal stěžovatel prostřednictvím datové schránky v pondělí 11. 11. 2013, přičemž z identifikátoru elektronického podání vyplývá, že kasační stížnost byla odeslána v 14:59:44 hod. a dodána (doručena) do datové schránky Nejvyššího správního soudu o jednu vteřinu později.

Pro posouzení včasnosti kasační stížnosti podané elektronicky prostřednictvím datové schránky je rozhodné datum dodání elektronické zprávy obsahující kasační stížnost do datové schránky Nejvyššího správního soudu. K tomu např. v rozsudku ze dne 18. 7. 2006, č. j. 5 Afs 77/2005 – 67 (dostupný na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl: *„Protože se v případě elektronického podání nejedná o podání prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě jiné zvláštní licence, ani o případ předání podání orgánu, který má povinnost jej doručit, je lhůta ve smyslu § 40 odst. 4, věty první, s. ř. s. zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu.“* V rozsudku ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68, pak dospěl k následujícímu závěru: *„Podání musí být předáno soudu, s výjimkami představovanými předáním držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit. Předáním soudu přitom nelze rozumět nic jiného než doručení soudu. Vzniknou-li pochybnosti o doručení, postačuje v případě zmíněných výjimek prokázat předání k přepravě, zatímco v ostatních případech je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení, soudu.“* Odkázat lze také na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. III. ÚS 2361/08 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), podle kterého *„[j]e evidentní, že žaloba stěžovatele ve formě elektronického podání (neopatřeno zaručeným elektronickým podpisem) není úkonem učiněným prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence ani předáním orgánu, který má povinnost je doručit, u něhož pro zachování lhůty postačí předání k přepravě (srov. obdobně sp. zn. I. ÚS 250/05). Proto se uplatní coby rozhodné, kdy žaloba došla soudu.“*

Protože kasační stížnost byla doručena do datové schránky Nejvyššího správního soudu až dne 11. 11. 2013, byla podána opožděně, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) za použití ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu